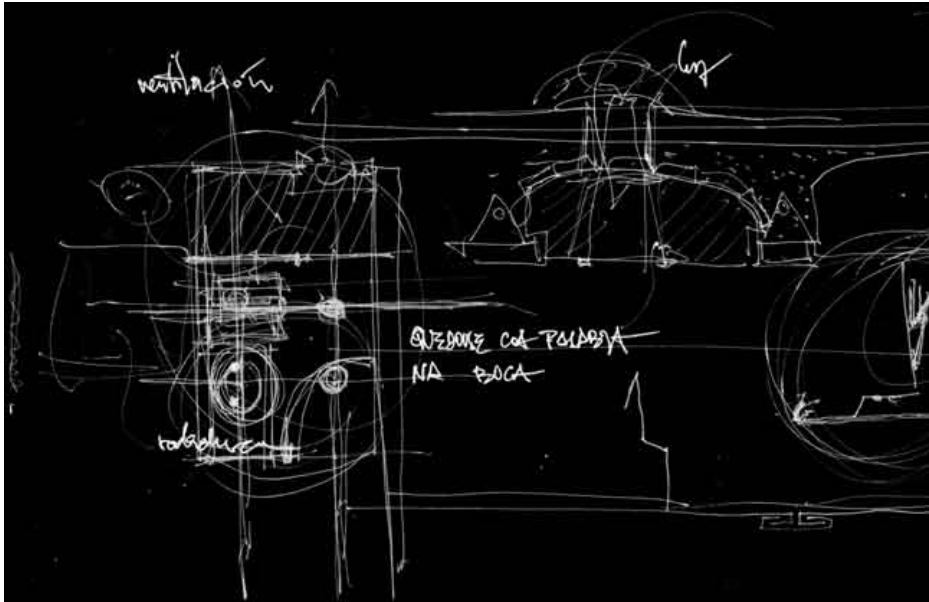

Non lembro con exactitude cando foi nin onde, pero ocorreu. Anoitecía, hai anos. Penso que era final de verán e eu camiñaba sen rumbo entre impersoais edificios da máis poboada cidade de Galicia, que dito así mesmo parece que falásenos dunha metrópole, cando na distancia distingo un nutrido grupo de persoas novas, mesturadas con outras de máis idade, arredor de non sei que. A curiosidade impúlsame; axiña descubro a causa.

Unha rapariga de rizado cabelo louro, inserida nun amplo e longo vestido de asas de cor negra que deixaba nus brazos, escote e ombros, estaba sentada no chan, con certa solemnidade e un chisco de teatralidade, sobre un gran pano da cor do vestido que parecía ser de seda. Ás súas costas, a pouca distancia, enriba dunha caixa de cartón cuberta por un fular tamén negro, colocara un caravel branco chantado nunha botella de 1906 que previamente, quixen crer, baleirara con gozoso deleite. Xunto á botella un exemplar, en edición portuguesa, de *Amor de Perdição*,

do gran Camilo Castelo Branco. A carón da caixa agardaban unhas minúsculas sandalias invariablemente negras; diante dela debuxara, con xiz de cor vermella, algo parecido a unha circunferencia de aproximadamente catro metros de diámetro. No seu interior mantiñase a rapariga, xesticulando e lidando coa palabra. En realidade xa levaba un tempo para min imposible de precisar; só recordo que cando estiven o suficientemente preto escoitei como, cun acento que descubría a súa procedencia brasileira, dicía:

Mireime na auga.

Escrito por Antonio Soliño Troncoso
Martes, 04 Decembro 2012 21:59

- ...

- Como quen renega da súa orixe.

- Como quen inxuria a nai.

- Como quen traizoa unha amiga.

- Como quen practica a falsidade.

- Como quen renuncia á honestidade, sen motivo.

- Pero, é que hai motivo?

- Como quen lexisla con parcialidade.

- Como quen rouba a ilusión, a esperanza.

- Como quen copula sen ser consentido.

- Como quen non deixa comer por distribuír o alimento mal repartido.

- Como quen prohibe a palabra.

Mireime na auga.

Escrito por Antonio Soliño Troncoso
Martes, 04 Decembro 2012 21:59

- a palabra!.

A moza, agora de pé, continúa coa voluntariosa declamación; e remata:

- Como o cantado, gusto dicir, actúa sempre quen sen razón troca en miseria a lingua propia pola allea. *Eu olhei-me na água e disse, será que merece a pena? ...acho que não.*

Nada máis rematar, e ao tempo que os miróns reaccionabamos, sópranme ao oído:

- *Ya!. No será para tanto, oooh!* □ □

Torzo a cabeza na procura da voz e atópome coa figura seca dun corentón ben cumprido que agocha as mans nos petos do pantalón mentres me observa a través duns inquietantes ollos azuis parapetados tras uns lentes transparentes montados a cabalo dun prominente nariz de alongado perfil aquilino. Sorría, eu non; intentaba pensar. Ao intre reacciono:

- E logo, canto de tanto?

Pero o home xa non vía para min. Nin ganas que tiña. Coma se dun fantasma se tratase, ou dunha premonición, deixábase levar praza a fóra pola corrente de miróns que, rematado o espectáculo, se puxeran en movemento. Eu fiquei a esperar o futuro.